

ÓRÁNT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

5. évf.
22. SZ. 1926.
V. 30

KONIG RAYER OMARE

Dal a hegyekben.

— St. O. Iosif költeménye. —

Románból magyarba átültette dr. SZEREMLEY ÁKOS.

Kolompszó sir,
Már este lett
És köd kuszik
A völgy felett
Magasba fel.

A hűvös éj
Királya jön,
Rá utat bont
Lomb- s ágközön
Száz fényaláb.

A földperem
Csak rejtetem,
Az éj lebeg
A táj felett
S a püsztaság.

A fogadó
A hegy fővén,
Most tart felé
Három legény
Apró lovon.

Sűrűbb a köd,
Szállong s terül
Skisgyöngyszemek
Fehér lenek
Köröskörül.

Hogy legfelül
Van már az út,
Három legény
Nótára gyújt,
Mint szinte száz.

Kis pihenőt
Itt tartanak,
Lassu a szó,
Ut elmarad
S a por leszáll.

Feledve rég
A cimborák,
Ahol az út
Magasba hág
S rajt három árny.

Harsog, riad
A rengeteg
Éscsengve bűgva
Zengenek
A fák, a fák.

Fehér virágok.

Írta: CSÜRÖS EMILIA.

Andris és Böske kisurrantak az ágyból és felkaporodtak a fásládára. Onnan nézték a tűz lobogását. Egymáshoz bujtak és sokáig hallgattak. Kint szánkó csilingelt, ostor pattogott. Böske szepegeve szólt:

— Hallod Andris, most mennek el. Megint egyedül maradunk!

Andris nem felelt. Kifigyelt az ablakon. Mintha az egyre távolodó szánkócsilingelés után nézne. Aztán csendesesen mondta:

— Elmentek!

Böskének sirásra görbült a szája.

— Te Andris, én félek! Ha megint jön a szél és zörög az ablaknál, én sirni fogok. Tudod, a Morzsa is hogy ugatott a multkor.

Andris kiegyenesedett ültében. Szakadozott hálóingecskéje alól átvillant vézna gyermekmelle.

— Ne félj, Böske, én fiu vagyok. Tudod, apuka mindig mondja, hogy a fiúnak bátornak kell lenni! Miért sírsz hát, hisz én itt vagyok?

— Igen, Andris, de Kati, tudom, nincsen

a konyhán. Ha anyuka elmegy, ő is elmegy és bezárja az ajtót. Aztán ha a falon keresztül bejön hozzánk a vasorru bába, mi lesz velünk akkor?

Andris maga is szepeg, de vigasztalja a kicsit.

— Te butikó, az nem lehet, az csak mese! Aztán nekem van kardom is, meg puskám is, — fél az ide jönni!

— Te Andris, nézzük meg, hátha mégis a konyhában van Kati. Kérjük meg, hogy meséljen nekünk. Tudod, a régi anyukánk is mindig mesélt nekünk. Milyen jó volt az!

Kitotyognak mind a ketten a konyhába, de sötétséget találnak ott. Minden ajtót nyitva hagynak a hátuk mögött, csak a gyerekzsobát csukják be. A kályha előtt megállanak és azon tanakodnak, hogy mit csináljanak. Feküdjenek le az ágyba vagy jobb itt a kályha körül?

Böskének jó ötlete támadt.

— Te Andris, meséljünk mi magunknak. Jó! Először te, azután én. Jó lesz?

— Jó! — feleli a fiú, — de miről?

— Miről? A régi anyukáról, te Andris! Jaj de jó lesz!

Letelepedtek mind a ketten a szőnyegre és Andris kezdi a mesét.

— Hát egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szép, szép anyuka!

— Böske közbe szól:

— Ugy-e, szép volt, Andris? Nagyon szép?

Aztán annak az anyukának volt két kicsi gyermeke, akiket nagyon szeretett.

— Ugy-e, csokoládét adott nekik?

— Csokoládét! — Aztán mindig játszott velük, még lovacskát is!

— És főzécskét, Andris!

— Azt is! — Aztán soha, soha nem hagyta magukra őket, amikor a szél fújt és ugatott a Morzsa és Kati bezárta a konyhaajtót.

— Nem, Andris! Ugy-e, nem?

— Hát most te hallgass, mert én mesélek. Aztán te fogsz mesélni, jó?

— Este mindig bejött a szobájukba és ott ült az ágyuk mellett és mesélt nekik az őrangyalkáról, aki mosolyogva vigyáz a gyermekekre, ha jól viselték magukat, de sir, ha engedetlenek vagy rosszalkodnak a gyermekek.

— Igen, Andris, ezt mesélte!

— Aztán egyszer anyuka nem kelt fel reggel és sok doktor bácsi jött a szobába. Emlékszel, Böske?

— Emlékszem, Andris.

— Mi akkor mindig kint voltunk a kertben. Sok-sok fehér virág volt a fákon és a földön is sok-sok fehér virág volt. Aztán egyszer azt mondták, hogy jöjünk be anyánkhoz. Mi bementünk, de ő nagyon álmos volt és nem volt szabad őt megpuszítani. Csak nézett ránk és mosolygott és nagyon álmos volt. Emlékszel, Böske?

— Emlékszem, Andris! — Halkan mondta a kislány és reszketve bujt oda fivérékéhez.

— Aztán sokáig, sokáig aludt anyuka. Sok néni és bácsi jött és mi nem láttuk többé felébredni. Sok virágot hoztak és fekete kocsit, meg lovakat és nekünk azt mondták, hogy anyuka elutazott az Istenkéhez.

— Andris, én nagyon fázom!

— Ne félj, Böske, kinyitom a kályhaajtót, hogy melegünk legyen. Most mesélj te anyukáról. Jó?

— Jó, Andris, de én félek, nagyon félek mert akkor anyukát elvitték oda, ahol nagyon sok virág volt. Tudod, sok fehér virág, mint a mi kertünkben, aztán nem jött többé vissza hozzánk.

A két gyermek nézte a hunyorgó zsarát-nokot és hallgatott. A fiu szólalt meg hamarabb.

— Aztán jött egyszer az új anyuka. Sok játékot hozott és új ruhákat varrt nekünk.

— Igen.

— Aztán mindig egyedül voltunk. Az új anyuka nem játszik velünk soha lovacskát.

— Főzöcskét sem.

— És Kati bezárja az ajtót és elmegy.

Megint hallgattak. Böskenek mintha valami álomtündérke cirókálta volna a szemét, de hirtelen gondolata támadt.

— Te Andris, tudod, hol lakik a régi anyuka?

— Tudom hát! — Ahol sok sok fehér virág van, mint a mi kertünkben.

— Menjünk hozzá, Andris!

— Menjünk, Böske!

— De be van zárva az ajtó.

— Kimászunk az ablakon.

Öltözni kezdtek. Andris előbb maga öltözött fel, aztán a kicsire is ráadta a ruháit. Az egyik harisnyáját nem találta. Anélkül húzta fel hát a gombos cipőcskéket. Nem feledkeztek meg aranygombos köpenyükről sem. Aztán a fászládára állt és kinyitotta az ablakot. Kint nem volt már holdsugár, de sötét sem volt. A derült téli éjszakában a két gyermek tapsikálni kezdett.

— Virág! Fehér virág! Milyen sok van! Mint akkor! Minden tele van fehér virággal, éppen mint amikor a régi anyuka elment...

A kert felől alacsony volt az ablakpárkány könnyen földet értek. Böske ruhája fordítva volt begombolva, kékszalagos fejkötője is félrecsuszott, de nem bánták őket ezt. Egymás kezét fogva boldog zummogással hunyorogtak a havazásba.

— Mennyi fehér virág! Hideg fehér virágok! És mi megyünk anyukához! — A régihez! — Jaj de jó! Morzsa vakkantott egy néhányat és hozzájuk csatlakozott. Így értek ki a havas, néptelen utcára. Keresték anyukát. A régít.

Otthon a kályhában utolsót lobbant a láng, a nyitott ajtón kipattant egy égő zsarátnok a szőnyegre. Mintha a gyerekek után akarna indulni.

A szomszédos faluban hangos mulatozásban vannak a földbirtokosék. Névnap, vagy afféle vigalom van. Huzza a cigány, áll a tánc, ürülnek a boros üvegek. A vendégasszony kecses táncot jár a házigazdával, amikor habos lovon küldönc érkezik:

— Tűz van, nagy tűz! Lángban áll a nagyságos ur háza, már az istállókon is átcsapott a láng!

Fejveszett kapkodás, — vége a jó mulatságnak. Pár perc múlva uton vannak hazafelé.

A falu talpon, ott sűrög mindenki a tűz körül. Egy kiáltás terjed el mindjobban a tömegben:

— A gyermekek! — A Jézus nevére, meg kell menteni a gyermekeket!

Hiába minden, A ház már talpig lángokban áll. Az Isten legyen irgalmas!

A falu végén az éjjeli őr egy behavazott csomagba botlik.

— Mi az áldás lehet?

Lehajlik, hogy megnézzze, pedig szivebben menne ő is a tűzhöz. De az a megveszekedett kutya is egyre ott szűkül körülötte.

A hó alól két gyermek bukkan elő. Egymáshoz bujva alszanak, mint két, fészkből kiesett mádárfióka. Kékre dermedt arcocskájuk maszatos a nem régen sirt könnyektől. Csupdalkozva néz körül a fiu, míg a kicsit karjára veszi az éjjeli őr.

— Hát ti hogy kerültetek ide?

A kékszallagos fejkötő mégjobban félrecsuszik és pihegve szól a kicsi.

— Anyuka . . . Régi anyuka . . .

A félrevert harangok zúgnak, egyre zúgnak és a tüztől megvilágított égre komoran száll fel az eloltott üszökből egy fekete füstoszlop.

Rókáné meg a rák.

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Ha nincs libapecsénye, jó ám a hal is, mondotta Rókáné komámasszony s megállott egy patak partján, fülelt, vizsgálódott, hátha egy tanulatlan hal a horogra kerülne. Már mint az ő borgára. Akarom mondani, a torkára. Mert bizony Rókáné komámasszonynak nem volt horga. Nem bizony, semmije sem volt. S haj de éhes volt. A szeme zöldet, vereset látott. Hanem bizony hiába fülelt, a halak ijedten bujtak el a kövek alá, ahogy Rókáné komámasszonyt meglátták. Csak a rákok nem ijedtek meg tőle. Ezek kifeküdtek a patak szélére s biztatták Rókánét: erre, erre, komámasszony! Szereted a rákot? No ha igen, jer ide! — s csattogtatták az ollójukat.

— Kellettek is nekem, — mondotta a komámasszony s megvetően legyintett a farkával. — Micsoda népség! Mindig csak hátra, hátra! Nem úgy, hanem előre! Előre! Ki a gátra! Hadd lám, ki tud többet? Fussunk veresny!

Mondta erre egy öreg rák:

— Hallod-e, Rókáné, én vagyok a legöregebb rák s még én is kiállok veled!

— Lássuk!

Azzal a rák kimászott a róka mellé.

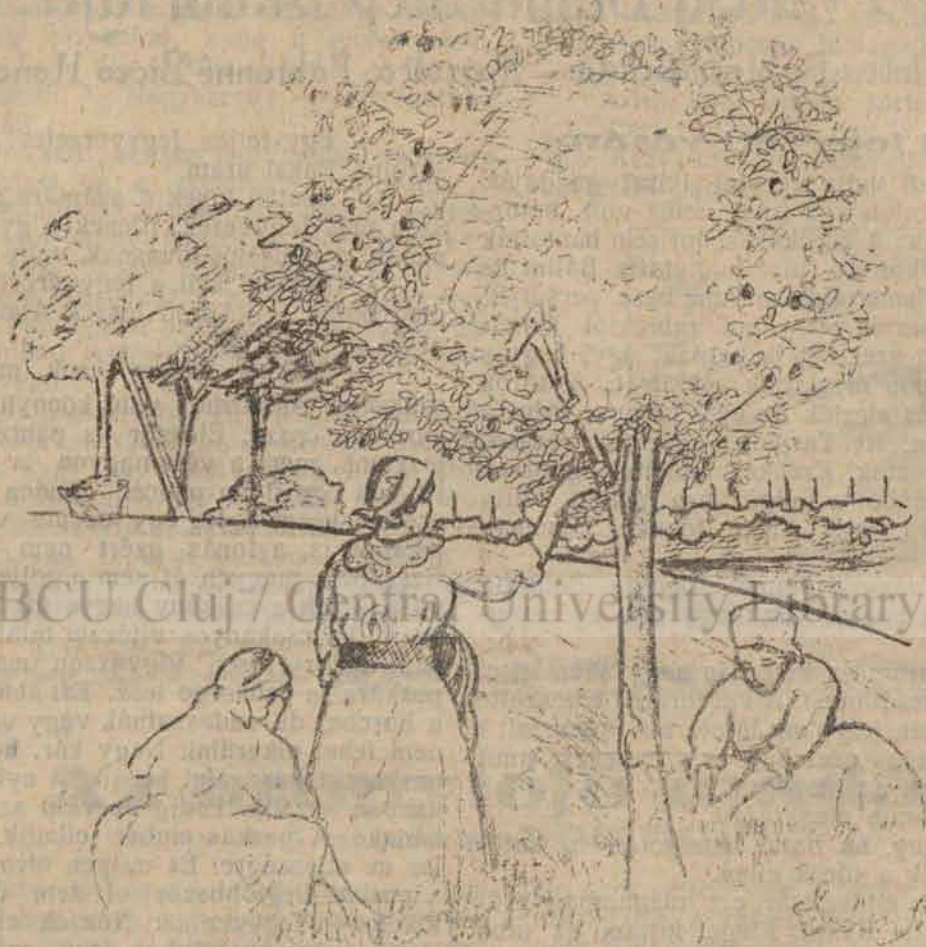
— Indulhatunk? — kérdezte Rókáné.

— Csak indulj!

Nosza, uccu, indult Rókáné, de ahogy indult, a rák a farkába kapaszkodott s el sem eresztette, amíg Rókáné célhoz nem ért. Ott a célnál megállott Rókáné komámasszony, nézett jobbra, nézett balra: hol a rák? Az ám, amíg a komámasszony jobbra nézett, balra nézett, a rák szépen leereszkedett Rókáné komámasszony farkáról s mondta neki nagy nevetve:

— Mil szimatolsz, Rókáné? Unalmamban majd meghalok, olyan régen itt hasalok!

(Kisbaczon.)

Szilvaszüret.

Eröss Alfréd (Temesvár) pályaműve a Cimbora múltlévi pályázatán.

Reggeli ima.

Írta: LAZÁR KATALIN.

dozzád száll fel imám, édes jó Istenem!
Légy ma is énvelem, mint a múlt éjelen.
Őrizd gyermekedet minden bűtől, bajtól,
Vezess kézenfogva, óvj meg minden rossztól.
Amen!

Bálint fegyvert vásárol.

István jól tudta vezetni fiatal gazdáját. Most, hogy Kaleb aga írása velük volt, bátorsággal utaztak. A törökök sehol sem bántották őket, sőt amikor az írást felmutatta Bálint és a törökök fölismerték a hatvani basa pecsétjét, még el is kísérték ott, ahol rablókól kellett tartani. Itt-ott szekerét is kaptak, úgy, hogy a harmadik napon meglátták a Mátrát. A török is elmaradt és elérték az első magyar falut a Mátra aljában. Itt Tarjánba igyekvő vásárosokkal találkoztak. Ezekkel haladtak gyorsan tovább. Tarjánból a Salgó vára mellett, Füleken áthaladva, egy késő délután Losoncra jutottak.

Marika nagy örömmel fogadta Bálintot.

— Isten hozta! Csakhogy újra egészségben látom!

Dávid uram és Péter is nagy szeretettel fogadták a fáradt utast. A vacsoránál elbeszélte Bálint az utját, hogy mit látott, mit tapasztalt? Elmondta azt az ezer bajt és szenvedést, amit a török hozott az országra.

Dávid uram megszólalt.

— Bizony, ha fiatal lennék, én is katonának mennék a török ellen.

— Én is eltökéltem ezt magamban erősen, — mondta Bálint. Eleget láttam az uton ahhoz, hogy meggyűlöljem a törököt.

— Segítsen az Isten! — szólt Péter. Jövő héten én is elmegyek — barátoknak!

Bálint elmondta Péternek az apja üzenetét.

— Köszönöm, — szólt Péter — magamnak is az volt a szándékom, hogy Szilasra megyek papnak.

— Holnap fegyvert vásárolok. Köszönettel venném, ha Dávid uram segítségemre lenne.

— Igen szívesen. Az öreg Paksi Gáspár fegyver-kovácshoz megyünk. Az a legjobb mester az egész vármegyében.

Másnap délelőtt Bálint elment Stefanidesz ötvöshöz és ezer aranyat kért tőle a nála leégett pénzből. Gondolta, ennyi csak elég lesz a vitézi élet elkezdésére.

Délután Dávid urammal beállítottak Paksi uram műhelyébe.

— Egy teljes fegyverzetet akarunk vásárolni, Paksi uram.

— Azután kinek a számára? Mert egészen más fegyverek illenek a gyalogos katonának, a páncélos lovasnak, vagy a huszárnak.

— Nekem kell a fegyverzet, — szólalt meg Bálint. — Apród leszek Almási kapitány urnál.

— Akkor bizony sok mindenre lesz szüksége. Huszárhoz való könnyű fegyverzetet keresünk össze. Először is páncél inget vászlantunk, mert a vért nagyon is nehéz. Ime, itt van egy ilyen páncél. Minden szeme erős acélból készült. Ha egy szeme véletlenül kiperegne is, a fonás azért nem bomlik szét. Ezen nem megyen át sem a golyó, sem a kard vasa. Csak a csákány hegye üti keresztül. Ép azért, ha csákányos vitézzel találkozik a harcban, akkor erősen vigyázzon magára! Nyilpuskára is szüksége lesz. Ezt nem viszi ugyan a harcba, de vadászatnál, vagy várvédelemnél nem lehet elkerülni. Nagy kár, hogy amióta a puskaport használni kezdik, a nyilat egyre ritkábban kezelik. Pedig ez való az igazi katonának! A puskás ember elbújik, alattomban les az ellenségre. És milyen otromba fegyver a puska! Legtöbbször el sem durran! Igen tökéletlen fegyver az. Nézzék ezt a nyilat! Hűsz lépés távolságból átüti ez az embert! Hiába, eldurvul az ember, már a fegyverben sem keresi a finomabb holmit. Most pedig a kard jön sorra. Ez a legfontosabb fegyver! Hűséges társa a vitéznek! Ez kell minden katonának. (Képe a tuloldalón).

Paksi uram gyönyörű pengéjű kardot választott ki. A penge elég keskeny volt, de a hegye felé kiszélesedett és az egész enyhén görbült. A markolatát erős kézvédő acél választotta el a pengétől. Kosara nem volt, ezt egyszerű kézvédő pótolta. A fegyverkovács megfogta a kardot és a pengéjét télkörbe hajlította, majd hozzá ütötte az üllököz. A penge úgy csengett, mint az ezüst.

— Mit vessünk a pengéjére?

— Voluntas omnia vincit! (Az akarat mindent legyőz!) — mondta Bálint.

Könnyű, de erős pajzsot keresett elő a fegyverkovács.

— Ezt csak az én acéom verheti át, ha erős kéz vezeti!

Pompás acél sisak, rövid, erős gyikleső, könnyű kopja egészítette ki a fegyverzetet.

— Királyfihoz méltó vitézi fegyverek ezek, — mondta Paksi uram. — Most csak jó lovat keressenek valahol, akkor nem fog szégyent vallani a csatában.

— Majd fog azt adni Almási uram az istállójából — vélte Dávid uram. Jó, kitanult katonaló illik a kezdő katonához, amelyik nem heves véru és nem ragadja el a tapasztalatlan ifjút, ha ágyúdörgést hall.

— Az is igaz, — adott igazat Paksi uram. Így hát most mindene megvan, amire szüksége lesz.

Amikor haza érkeztek, előszólította Bálint a fiatal Istvánt.

— Nagy dolgot akarok rád bízni. Igen messzire kellene indulnod. Megteszed?

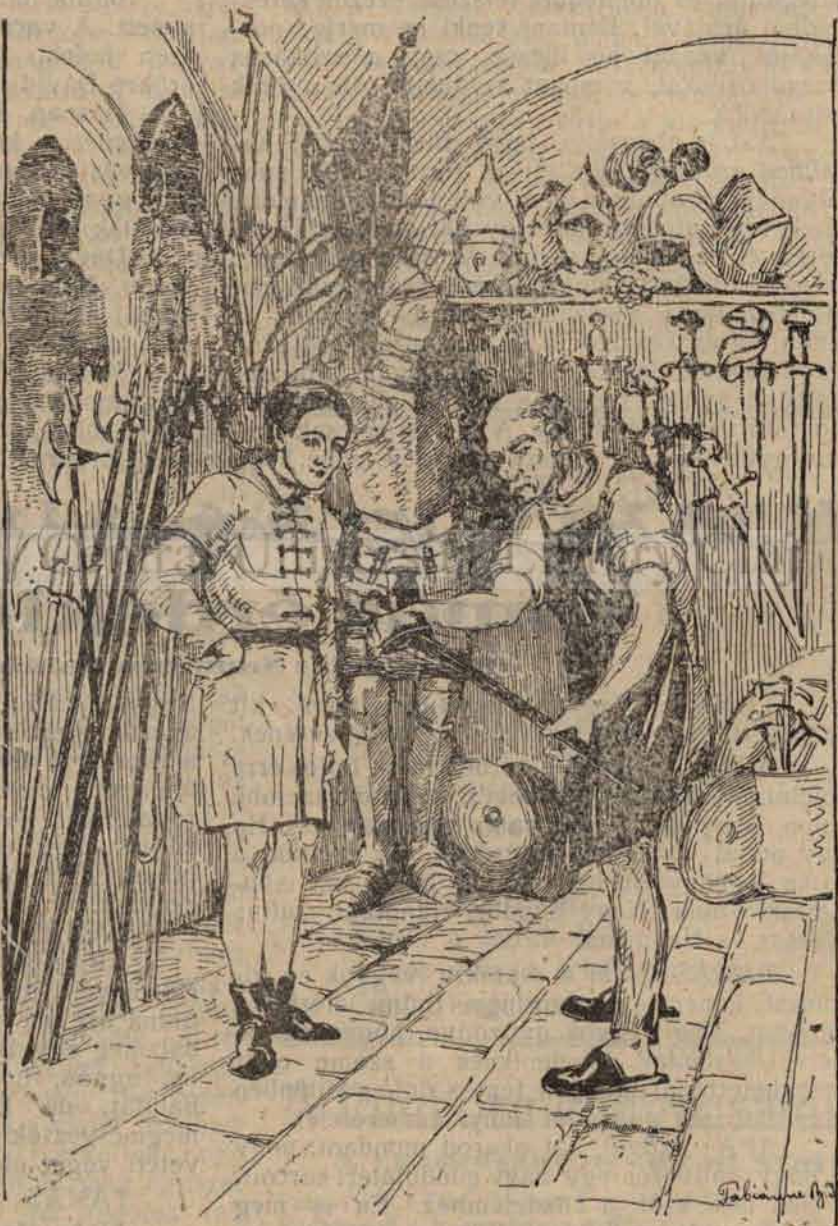
— Meg. Elmegyek én akár a világ végére is.

— Az a hely még annál is messzebb van. Tokajba kell menned. Ott megkeresed özvegy Szele Mártonné nemzetes asszonyt. Megmondod neki, hogy találkoztál a fiával, aki száz aranyat küld neki, azzal az üzenettel, hogy most már vegye meg a szőlőhegyet. Elmégysz azután bizonyos Bársony Anna nevű úri lányhoz. Megmondod, hogy azt üzeni Pál diák: »megveszi az anyja a szőlőt, őszre hazajön és megtarthatják a lakodalmukat«. Ha ezt szépen elintézted, elmégysz: Hatvanba, fölkeresed Pál diákot és elmondasz neki mindent, amit cselekedtél. Vidd magaddal a Haleb aga levelét, ha török állitana meg az uton, mutasd föl. Bizonyosan útnak ereszt.

István legény gondolkozott erősen.

— Jól van! Holnap elindulok.

— Itt a száz arany, jól rejtse el. Kapsz

hat aranyat az útra. Elég lesz annyi?

— Bőségesen.

Vacsora előtt átment Bálint Filó uramhoz is. Egy héttel előbb érkezett meg Budáról a kalmár. Még Bali budai basával is beszélt. Attól irást kapott busás ajándék fejében, amely

szerint Filó uram szabadon járhat-kelhet az egész hódoltságban, minden vásárt szabadon látogathat és mindenütt tetszése szerint kereskedhet árujával. Bántani senki ne merje, portékáját kézzel ne illesse, csak a szokásos harmincadokat, vámokat szedhetik tőle a török adószedők.

Azt is elmesélte, hogy Budavárából hatalmas erősséget épített a török. Még soha olyan jó állapotban nem volt a vár, mint most. Hadí népe nincsen sok, így hát megfelelő hadsereggel be lehetne venni. Az csakugyan igaz, hogy Ferdinánd hatalmas hadsereget gyűjt már Bécsben Buda visszafoglalására. A török is tudja ezt és készülődik az ostromra. Ferdinánd nagy előkészületeket tesz. A Dunán hatalmas hajóhad gyülekezik és a folyam partján hajóvontató utakat építenek. A hadsereg csak lassan gyülekezik és bizony már ideje lenne, hogy

Buda alatt legyen, mert a hadviselésre kedvező idő elmulik.

Bálint elbucsuzott Filó uramtól és hazasietett. A vacsorát szomorúan költötték el. Hiszen holnap Bálint is, Péter is otthagyják örökre Dávid uramékat.

Másnap, Péter-Pál napján csakugyan utra kerekedett a két ifju. Egyiknek kard, másiknak könyves tarisznya volt az oldalán. Mind a kettőt ugyanaz a cél vezette. Két ellenkező uton indultak el. Vajjon találkoznak-e valaha?

Dávid uram diákkamarája újból megüresedett. Nem is fogad többé diákokat, mert Bálintnál és Péternél külömb diákja ugy sem lesz soha a losonci collegiumnak.

Marika sokszor fölkereste a diák-kamarát. Megsimogatta a régi egyszerű butorokat és bizony sokat gondolt az elmúlt vidám és szomorú órákra. . . . . (Folytatása következik.)

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés Napoleon haláláról.)

TAMÁS: Nagyon szeretném tudni, kit tartasz te a világ legkiválóbb hadvezérének.

APA: Megleptél a kérdéssel. Bajos erre felelni. Mondhatnék egy nevet, de aztán eszembe jutna, hogy egy másik talán nagyobb volt. Ha úgy adtat volna fel a kérdést, kik voltak a világ legnagyobb hadvezérei, akkor azt mondtam volna: Nagy Sándor, Hannibal, Julius Caesar és Napóleon.

TAMÁS: Nem a csatákra vagyok én kíváncsi, hanem azt szeretném tudni, elérték-e céljukat. Meg vagyok győződve, hogy nem ok nélkül harcoltak. Mindeniknek a szeme előtt lebeghetett valami igen fontos dolog, különben nem áldoztak volna fel annyi emberéletet.

APA: Szóval, azt akarod mondani, hogy a nagy hadvezér egy nagy gondolatért harcolt. Ez ad neki erőt a küzdelemhez. Én is meg vagyok erről győződve. Sőt azt hiszem, az igazi nagy hadvezér katonái lelkébe is bele tudja oltani a lelkesedést, mert különben nem tudna sikert elérni. Nézzük csak közelebbről azt a négy férfit, akiket az előbb említettem. Egyuttal felelek arra is, elérték-e céljukat.

Nagy Sándor a makedón-görög világbirodalmat akarta megeremteni. A görög műveltséget akarta urrá tenni a világon. Temérdek népet leigázott, temérdek kis országot hatalmas birodalommal kovácsolt össze. Meg volt győződve, hogy akaratának semmi sem állhat útjában. Fiatalon meghalt, birodalma részekre szakadt.

TAMÁS: Hogyan halt meg Nagy Sándor?

APA: A történetírók megírták halála körülményeit, de minek mondjam el neked? Ki tudná azt ma megmondani, hogyan és miért hal meg egy fiatal világhódító. Nem lehetetlen ugyan, hogy egyszerű meghülés okozta halálát, de könnyen megtörténhetett, hogy megmérgezték vagy valamilyen összeesküvés vetett véget életének.

TAMÁS: Hát Hannibálnak mi lett a vége?

APA: Hannibált is egy nagy gondolat lelkesítette. Össze akarta törni a római birodalmat, hogy hazája hatalmának semmi se állja útját. Rettenetes küzdelem folyt a rómaiak és a karthágóiak között. Róma akkor még szárazföldi állam volt, de terjeszkedni szere-

tett volna. Ekkor ütközött bele Karthágóba. Hannibál számtalan csatában győzött, de hazájának nem használhatott, mert hosszú háborúskodás után a rómaiak felülkerekedtek. Hannibál még egy darabig bolyongott a nagyvilágban, idegen segítséggel akarta a rómaiak hatalmát megtörni. Egyik terve a másik után hiúsult meg. Végre öngyilkosságot követett el. A harmadik nagy hadvezért, Julius Caesart, meggyilkolták. Ő az örökké nyugtalankodó római köztársaságban a rendet akarta megteremteni. Minden ellenfelét megsemmisítette. Mikor már azt hitte, hogy célja közelébe ért, a köztársaság néhány híve összeesküdött ellene és meggyilkoltatta.

TAMAS: Napóleonnal tudom, hogy fogásba jutott és az angolok Szent Ilona szigetére vitték. Ott is halt meg. Azt azonban nem tudom, hogyan került az angolok fogságába.

APA: Napoleon utolsó nagy csatája alkalmával már nagyon beteges volt. Hiányzott is belőle a régi határozottság. A vesztett csata után több terv merült fel környezetében és ő egy darabig ingadozott. Végre elhatározta, hogy Amerikába menekül. Két hajót rendelt egy francia kikötőbe; azokkal akart Amerikába menni. Ellenségei megtudták tervét és elállták a kikötő bejáratát. Ekkor határozta el magát arra, hogy angol hadihajóra száll, megadja magát. Meg volt győződve arról, hogy az angolok nem fogják üldözni. Csalódott. Az angolok rettegtek a beteg oroszántól, hadihajóra ültették és elküldötték Szent Ilonára. Itt rettenetes sors várt rá. A sziget már messziről igen ijesztő hatást esz. Sziklafalak emelkednek a tengerből, távolról olyan, mint egy hatalmas fellegvár, melyet óriások építettek. A sziget éghajlata sem egészséges. Majdnem mindig szeles, a szél olykor orkánná erősödik, a levegő mindig nedves. Már a sziget éghajlata miatt sem élhetett sokáig a nagy hadvezér. De valószínűleg megrövidítette életét örzőinek bánásmódja is. Európa népei reszkettek, hogy ki talál szabadulni börtönéből és még egyszer vérbe fojtja a világot. Ezért az angolok rab módjára bántak vele. Minden lépését ellenőrizték, leveleit felbontották; ha kilovagolt, angol kísérőt adtak mellé. Még a címét is elvették tőle. Valaha Európa császárai és királyai remegve figyeltek szavára, örömmel teljesítették parancsait, most a fogolytól csá-

csári címét is elvették, őrei tábornoknak szólították. Tábornoknak szólították azt a férfit, akit a franciák császárukká választottak és akinek koronázására maga a római pápa utazott Franciaországba. Bosszantották hű kíséreit is. Még hűséges orvosát is elvették tőle. Napoleon méltósággal tűrte a kis emberek apró tüszúrásait. Az sem bántotta már, hogy hívei elhagyták. Kis fiára, feleségére azonban sokat gondolt. Fia ekkor Bécsben nevelkedett, oda ment anyjával, aki Ferenc magyar királynak leánya volt. Ennek a kis fiúnak a sorsa nyugtalanította a hatalmas embert. Talán arra gondolt, hogy az fogja befejezni azt a művet, melyet ő elkezdett...

(Budapest).

Hinta-nóta

Hinta, baba, hinta,
Majd lesz palacsinta,
Kék ég alatt, nézd, hogy lebeg
A dalos pacsirta!

Hinta, baba, ringó,
Repülj, rózsabimbó!
Hopp, a torony tetejére!
Off egy aranyhintó.

Úlj fel a hintóra,
Szállj a kerek fóra,
Gyere vissza fehér hattyún
Csingi-lingi szóra!

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Tábortűz üzen	15- leu
Radványi K.: Horog István & Co	15- "
Sztrilich-Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10- "
Bulykó: Törvénytárgyarázat	15- "
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15- "
Sztrilich-Mócsy: Tábortűz munkák	20- "
Radványi K.: Napsugárlevélték	15- "
Kovács D.: Ballag már	15- "
Scherer: Cserkészek könyve	15- "

Gavallér Jankó első vadászata.

Kedves nagyapóka! Ezennel bemutatom magamat. Az én nevem Gavallér Jankó. Hűséges olvasója vagyok a Cimborának. Türelmetlenül várom a vasárnapot, mert akkor jön a kedves Cimborá. Minden tetszik nekem a Cimborában, de különösen tetszenek az Öcsike nadselü gondolatai. Gondoltam magamban, ami sikerül Öcsikének, hátha sikerül nekem is s én is megnevettem az én cimboráimat. Hát megírom nagyapókának az én első vadászatom történetét. Ha jönnek találja, nyomtassa ki s rajzoltassa meg.

Az úgy volt, kedves nagyapóka, hogy van nekem egy kutyám, akinek a neve Csipdmeg-fogdmeg. S van nekem egy puskám. Ennek nek Flóbert a neve. Mondom tegnap az én kedves kutyámnak: No, Csipdmeg-fogdmeg, ma vadászni megyek. Jössz-e velem?

— Vau, vau, hogyne mennék, kicsi gazdám. Ki viselne gondot reád? — mondta Csipdmeg-fogdmeg.

— Nem kell rám vigyázni, — mondtam én. — Nagy fiu vagyok én már. Két év múlva gimnazista leszek én!

Azzal leakasztottam a szegről kedves Flóbertomat s Csipdmeg-fogdmegem társaságában elindultam.

Csak úgy könyvedén jobbválamra vetettem a puskát, előretartva az agyát (mert a puskának is van ám agya, kedves nagyapóka!) s hátrafelé a csövét. Azért tartottam a csövét hátrafelé, mert gondoltam, ha a puskának agya van, akkor esze is van, szeme is van, meglátja, ha például medve vagy oroszlán som-

polyog utánam s nekem meg sem kell fordulnom, az én kedves, okos Flóbertem magától elsül s puff! meglövi a medvét, vagy ha oroszlán sompolyog utánam, akkor az oroszlánt. Én azt hiszem, jól okoskodtam, mentem hát bátran előre, messze, messze. Mentünk, mendegéltünk s egyszerre csak megállt Csipdmeg-fogdmeg, nagyhirtelen leül a két hátsó lábára,

főlnéz rám, mintha mondani akarna valamit. Aminthogy mondott is. Azt mondta, hogy: Vau, vau, állj meg egy szóra kicsi gazdám! Megálltam.

— Nos, mi baj, kedves kutyám? Látsz talán valami vadat a hátam mögött?

— Vau, vau, látok, de meg ne fordulj. Két szarka sétál a puszka csövén,

— Oh, ne mondd.

— Kutyá legyek, ha nem mondok igazat.

— Hát egyebet látsz-e?

— Éppen most ért ide két nyuszika. Ugy látszik, nem félnek a puskádtól, mert a sarkadtól egy lépésnyire üttek le s vigan csevegnek.

Az ám, hallottam én is, bár a jobbfülemet a puszka agya eltakarta, hogy azt mondja az egyik: — Mit gondolsz, lő ez a fickó valamit? — Igen, — mondta a másik. — Mit? — kérdezte az első. — Levegőt, — felelte a másik.

Szörnyen bosszantott ez a szemtelen párbeszéd. De még jobban bosszantott a szarkák cserregése. Mondta az egyik: — Te! Tréfáljuk meg ezt a koczavadászt. (Én koczavadász!) — Hogy gondolod? — kérdezte a

másik. — Ugy, — mondta az első, — hogy szépen odabillegsz a puska kakasához, csörögdél addig piszkáld, amíg a puska elsül. Meglásd, hogy fog repülni a fickó. Ő jobbra, mi meg balra. — Nagyszerű! — cserregett az első szarka.

Képzelheti, kedves nagyapóka, mennyire felbosszantott ez a szentelen cserregés. — Hiszen megálljatok, gondoltam, adok én nektek. Elhatároztam, hogy óvatosan megfordulok s nem is lövök, hanem egyszerűen a kezemmel fülelem le a szarkákat s ha lehet, a nyuszikákat is. Már éppen nekifogtam a megfordulásnak, amikor rettenetes dördülés reszkettette meg a levegőt.

A dördüléssel pont egy pillanatban szörnyű ütést éreztem a jobb arcomon. (Később jöttem rá, hogy az elsült puska agya ütött pofon.) Az ütés után úgy éreztem, hogy forog velem az egész világ, aztán láttam, hogy repül a kalapom, repül a puskám, repülnek a szarkák, repülök én is, csak a Csipd megfog meg nem repült, hanem szaladt, mégpedig a

nyuszikák után. De csakhamar visszatért s busan jelentette: vau, vau, nem értem utól. Aztán megnyaldosta feldagadt arcomat a hüállat s mondta: gyerünk haza, kis gazdám!

Arról, ami otthon történt, ezuttal nem írok, mert nagyapóka úgy is tudja, ha nem is látta. Kezét csókolja: Gavallér Jankó, a szerencsétlen vadász.

Az aranytojó madár

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt egy nagy-nagy hegy, azon a hegyen volt egy fa, annak a fának az egyik ágán egy fészek, abban a fészekben egy madár. De micsoda madár! Akár hiszitek, akár nem: Aranytojó madár, aki minden nap egy aranytojást tojt.

Hát egyszer mi történt? Az történt, hogy a madár kirepült a fészkeből s történetesen éppen akkor járt arra egy vadász. Ahogy meglátta, föl mászott a fára, belenézett a fészekbe s hát, Uram fia! aranytojást látott benne!

— No, mondotta a vadász, sok országot bejártam, de még aranytojó madarat nem láttam. Megfogom, hazaviszem, hadd tojja ezentul nekem az aranytojást. Nekem, nekem, senki másnak!

— Nosza, hamarosan hurkót vetett, azt a fészekbe beletette, aztán lemászott a fáról, elbújt mögéje s úgy várta vissza a madarat. Hiszen, jött is nemsokára a madár. Bolond

feje nem vette észre a hurkot, belelépett, beletekerődött, a vadász meg — hopp! föl a fára, fogta a madarat s meg se állott vele hazáig. Az ám, alig ért haza, elkezdett tünödni magában: lám, lám, hiába hoztam haza az aranytojó madarat. A szomszédaim észreveszik, megirigylik s még majd beárulnak a királynál, a király meg felakasztat. Inkább neki ajándékozom.

Ugy tett, ahogy mondta: elvitte a bolond vadász a madarat a királynak, az meg mindjárt kalitkába záratta s megparancsolta, hogy bőven ellássák étellel, itallal, csak hadd tojjon minél több aranytojást, mert hát sok pénz kell ám a királyoknak. De alig zárták kalitkába a madarat, megszólal az udvarmester s mondja

— Ugyan, felséges királyom, minek tartasz te ingyen madarat? Hát azt hiszed, hogy van aranytojó madár? Legjobb, ha szabadon ereszted.

A király megfogadta az udvarmester tanácsát, eleresztette a madarat, az meg nagy boldogan felszállott a kapu tetejére, onnét lepottyantott egy aranytojást s mondá, mint következik:

— Előbb én voltam bolond, hogy megfogattam magamat. Aztán a vadász, hogy elajándékozott. Aztán a király meg az udvarmestere volt bolond. Igazán bolondok voltunk mind. No, de többet nem leszek bolond!

Azzal a madár nagy vigan visszarepült a fészkebe. Ha a madár a fészkebe vissza nem repült volna, az én mesém is tovább tartott volna.

(Kisbaccn).

MI UJSÁG?

A rádió. Bizonyosan nagyon sokan hallottak már erről. A rádió az utolsó tiz esztendő legjelentősebb találmánya. Amerikában, sőt több európai országban már annyira el van terjedve, hogy majd minden embernek van már rádiója. A rádió, gyerekek, egy olyan készülék, amelynek a segítségével messzi földről, tengereken, világrészekeken keresztül meghallhatjuk, amit ott az emberek beszélnek, még pedig nagyon egyszerű módon. Azt tudjátok, mit nevezünk hullámnak, mert mindnyájan látatok már hullámzó vizet. Bizonyára megfigyeltétek már azt is, hogy ha egy követ dobtok a vízbe, akkor a dobás nyomán körök, hullámok keletkeznek a vizen, amelyek folyton nagyobbodnak — végén aztán elsimul megint a víz tükre. Képzeljétek el, hogy a levegőbe, — úgy, mint a vízbe egy követ — egy erre szolgáló készülékkel bekiáltok egy szót. A levegő tele van villamossággal és a leadó készülék segítségével el tudom érni azt, hogy az a szó éppen úgy kör alakban terjed el a világon, amilyen kör alakú hullámot vet a vízbe dobott kő. De mert a villamosság hihetetlen sebesen viszi a szót, ezen a körön belül rendkívüli gyorsasággal terjed a hang száz és száz kilométeren keresztül és akik ezen a hullámkörön belül laknak és egy megfelelő készülékkel rendelkeznek, az ember nyugodtan ülhet a szobájában, mondjuk Kolozsváron, füléhez teszi a felvevő készülék kagylóját (ez ugyanolyan, mint a telefoné) és szépen hallgathatja a párisi

színházi előadást vagy egy bécsi hangverseny műsorát. Ma már minden fővárosban vannak leadó állomások és így huszonnégy óra alatt végig lehet hallgatni különböző városok műsorát a világ minden részéről. Nálunk Erdélyben is van már néhány rádió, de mert engedély kell a megvételéhez és sok pénzbe is kerül, itt még nem tudott annyira elterjedni.

A banán. Minden vidék népének megadta a Teremtő véghetetlen bölcsessége a mindennapi kenyeret, azt a táplálékot, amely nélkül az ember meg nem élhet, de amely magában véve is elegendő a megélhetésre. A tengerparti nép hallal él, ez a mindennapi kenyere, az erdőrengeteg embereit az erdő vadja tartja el, a síkság lakóinak a legkülönbözőbb növény adja a nélkülözhetetlen mindennapi falatot.

Messze Dél-Ázsiában az égbenyúló Himalája tövében, ott valahol, ahol az emberiség bölcsője ringott, ősidők óta vadon nő egy növény. Sűrű bozótot alkot. Hatalmas lombkoronája, gyors növése, bő termése, jóízű, üdítő és tápláló gyümölcse hamarosan felkeltette a munka nélkül élő, műveletlen ember figyelmét. A forró égőv alatt vadon él még ma is, gondozás nélkül a megfelelő talajban és levegőben néhány hónap alatt bő termést hoz.

Már a régi időkben is ismeretes volt nemcsak Dél-Ázsiában, hanem Afrika északi részében is, meg Nyugat-Afrikában. A hódító Nagy Sándor ugyan egészségtelennek találta gyümölcsét, de katonái szerint bölcsék heverték árnyékában, akik e gyümölcsből éltek. Kolumbus idejében állítólag már Amerikában is ismerték, az aztek indiánok és inkák legfőbb tápláléka volt. Európában is igyekeztek meghonosítani, de csak néhány helyen (Olaszországban Catánia kertjében) érik meg termése, ez az éghajlat már hűvös a banánnak.

Ma a legnagyobb tervszerűséggel Közép-Amerikában művelik. Meleg és nedves levegőt, kövér talajt és sok esőt kíván, ezért az őserdők helyét banánnal ültetik be, mert kövér talaja, sok korhadó növényi anyaga elősegíti fejlődését s megkettőzi amugy is bő termését.

Észak-Amerikában is kedvelik e gyümölcsöt. Ujabbban Európában is mindinkább terjed. Gyors szállítását külön hajók és vasutak végzik, melyek bonyolult hűtő- és védőberendezései lehetővé teszik, hogy a banán hamar és épségben juthat el a Föld minden pontjára.

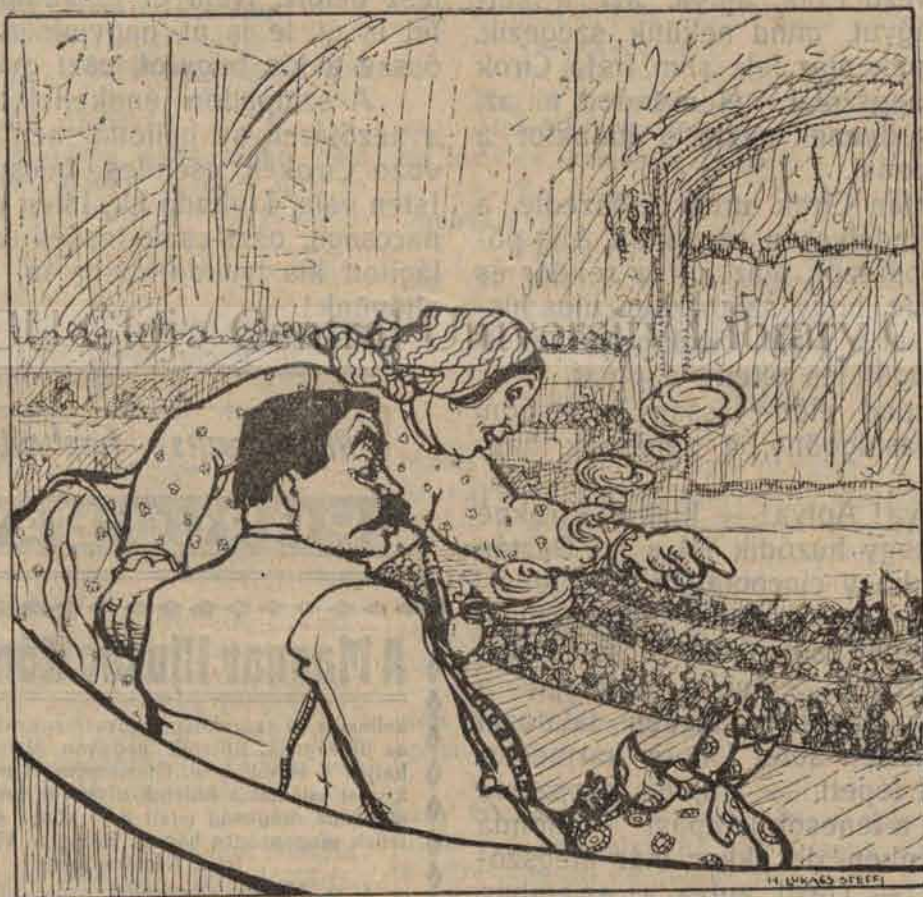

Cirokék az Operában.

Irta: CSATKAY JÓZSEF.

Cirokék felmentek Budapestre egy kissé szórakozni. Cirok Mihály parasztgazda olvasott ember vala, nemcsak a Kincses Kalandáriumot és a bibliát olvasta, hanem hébe-hóba ujságot is. Cirokné afféle jó gazdasszony, aki élvezettel szölongatta néven tyukjait, csirkéit és rucáit,

ben. Bolondos, figurás beszédei voltak az ügynök urnak, de könyvet mégse vett senki. Hanem azért az ő beszédei mégsem estek egészen hiába: Cirok Mihály erősen fontolóra vette, hogy ami igaz, az igaz, vagyunk itt néhányan a faluban, köztük én magam is, ehol ni,

amikor őket eteté. Szorgalmas emberpár voltak Cirokék és boldogságuknak nem vala semmi hijja, csak egyszer cilinderes uri ember járt a faluban, afféle könyv-ügynök és egyre csak azt hajtogatta, hogy szép, okos látnivalók vannak széles e hazában s az mind benne van a könyv-

akik még hazánk fővárosát sem ismerik. Télen ugys szünetel a munka s egy szép napon Cirokné asszonysággal utra kerekedtek.

Most itt állnak az Operaház előtt, valaki a pénztárhoz igazgajja őket, jegyet váltanak és bemennek a színházba. Men-

nek fel a karzatra. — Tyü, az áldóját, de magas! Magasabb mint a templomunk tornya, dörmőgi Cirok Mihály. Végre is felérnek s a helyükre vezetik őket. Cirokné elámul. — Mennyi nép, akárcsak nagymisén! Érzed-e apjuk azt a finom rózsaviz-szagot, ami azoktól a naccsá-gáktul fölgyün? Cirok Mihály is bámul, de nem beszél annyit, mint az élete párja. — Nézd csak, aptya, azt a két-csovü kis ágyut, mind nekünk szegezik.

De ennek már fele sem tréfa, Cirok Mihály is megszólal: »Nem tudod, mi az, anyjuk, hisz ilyenek nézte a lúdoktor a napfogyatkozást.

Ezek után Cirok uram előszedte a pipáját és kedélyesen rágyujtott. Alig pö-fékelt egy párszor, már jött a rendőr és figyelmeztette, hogy színházban tilos füs-tölni, tegye el a pipát. Cirok uram kellet-lenül dörmögött és eltette a pipát.

A szinpad előtt lassan felhuzódni kezdett a vasfüggöny, a zenészek han-goltak.

— Aptya! Aptya! — kiáltott Cirokné — nézze, hogy huzódik föl a fal. Osztán a cigányok hogy cincogtatják a hegedűt!

Cirok uram azonban fontosabbnak tartotta éhségét csillapítani. Kicsomagolta a kis bugyrot és elővéve bicskáját a paprikás szalonnából jóízűen falatozni kezdett. Hirtelen sötét lett, a karmester a dobogóra lépett. — Hű, de egyszerre elfujták azt a fenesok lámpást! — mondá Cirokné élénken, de ekkor már megszólalt a zene. — Nézd, aptya, az az ember, hogy hadonász a cigányok között!

A függöny felgördült s a szinpadon katonák énekeltek, a zene pedig olyan szépen szólt, hogy Cirokné is tátott szájjal hallgatta egy kis ideig. Cirok uram jót húzott a butykosból, aztán szempillái el-nehezédtek s bóbiskolni kezdett. Ahány-

szor a zenekarban belevágtak a nagy dobba, Cirok uram minđannyiszor felriadt. Cirokné is hamar kifáradt a szokatlan szórakozásban s egyszer türelmetlenül oda is szólt az urának: — Mikor kezdik már a komédiát? Hisz ezek csak danú-nak, danúnak, ögyebet se tunnak. —

Cirok megdörzsölte a szemét és ugy felelt: — Mondok egyet, anyjuk, kettő lesz belőle. Nem ér ez az opora semmit, fel is út, le is út, hagyjuk itt őket. Kösd össze a kis bugyrot, oszt gyerünk. —

A szinpadon énekeltek, játszottak s a nézőtéren se hallotta meg senki a tá-vozó Cirokéék csendes bucsuszavát: — Isten vele, Trubadó Ur, Isten vele, éneklő naccsága, oszt csak tessék azon a kivi-lágított kis lyukon, amig mi mögen ide eljövünk! —

(Szombathely).

Az ideális fashajtó a

PURGO BAYER

A Magyar Ifjuság Könyvtára

kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedveskedik az ifjuságnak. Köteleit azonban élvezettel olvas-halják a felnöttek is. Olcsó pénzért nemes szóra-kozási találat e kötetek olvasója, amikor ma az általános drágaság miatt a jó könyv ára is elérhe-tellen magasságra hágott. Eddig a következő kö-letek jelentek meg:

1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc elbe-
szélés . . . . . ára lei 15'—
- 2-5 sz. Benedek Elek: Gyermekszínház lei 25'—
- 4-5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkörüli
lőrlénetek . . . . . lei 25'—

SAJTÓ ALATT:

6. sz. Bábjátékos Pali, Irla: Strom Tivadar
7. sz. Li Fan bosszuja " Westermann F. P.
8. sz. Az egyszemü " May Károly
- 9-10. sz. Robinson Crusoe " Defoe Dániel.

Elek nagyapó üzeni:

Tátray Pálma, Nagyvárad. Ha második elemista vagy, meg vagyok elégedve az írásoddal. Csak írd szorgalmasan nagyapónak, s majd meglátod, milyen szép lesz az írásod. — **Szabó Joly.** A kérdéses könyveket megrendelheted akár a Cimbora kiadóhivatalában, akár a könyvek tulajdonképpeni kiadójánál: a Minervánál (Kolozsvár, str. Baron L. Pop 5.) A hirdetésben nincs szó postaköltségekről, tehát azt hiszem, tisztán csak a könyv árát kell beküldeni. Következő leveledben ne feledkezzél meg arról, hogy hol kell a leveled. — **Markovits Edit és Dusi, Vulkán.** Ágyban írtad a levelet, mert beteg vagy s megjegyeztél tréfásan, azért olyan szép az írásod. Akár ezért, akár másért, de bizony nem látszik az írásodon, hogy beteg vagy, s pláne, hogy ágyban írsz, úgy mosolyognak reám szép kerek betűid. Remélem, mire ezt az üzenetet olvasod, már rég felkeltél s meg is írtad az ígért levelet. A kiadóbácsi pótolja a 15. számot. — **Gr. Dégenfeld István, Kutyfalva.** A kiadóbácsi pótolja a 7. számot s egyben Kutyfalva elé ezután odairja: Caci. — **Lovass Terike, Érmihályfalva.** Örvendek, hogy már nem vagy beteg s ismét jársz az iskolába. Szeretettel várom a hosszú levelet. — **Novák Béla és Laci, Élesd.** Ugy szereted a Cimbora-t, hogy ötször-hatszor is elolvasod. Apuka és anyuka is nagyon szeretik; Hát, ennek igen örvendek, s az ígértednek is, hogy ezután bővebben írsz. — **Majos Erzsike, Beregszász.** Sajnálattal írod, hogy ilyen későn ismerted meg a Cimbora-t, de annál lelkebb híve vagy mostan. Azt egyáltalán nem veszem tolakodásnak, hogy mindjárt első alkalommal rejtvényeket küldesz. A névrejtvény sorra is kerül. Nagy örömmel látom leveledből, hogy igen szereted a könyveket. Van is már 35 kötetből álló könyvtárad, s szeretettel gyűjtöd a Cimbora számain is, hogy a könyvtárad ezzel is gyarapodjék. Dicsérlek ezért, Erzsike, mert bizony mondom, a jó könyv a legjobb barát. — **Borgida Lili, Nagyvárad.** Influenzás voltál, sokat mulasztottál, ezért írsz most oly röviden. Ha majd rendbe leszel a tanulással, várom a hosszabb levelet. A kiadóbácsi pótolja a 15. számot. — **Kiss Pál, Nagyvárad.** Szívesen küldenék fényképet, de akkor sok ezer unoka várhatná el joggal, hogy nekik is küldjék. Majd megkeped te is, mint minden unokám az újabb arcképeket, mert a kiadóbácsi már foglalkozik azzal, hogy külön mellékletként minden unokámnak megküldje az arcképeket. — **Tóth Margit, Kolozsvár.** Szép az írásod, de levelet is várok, nemcsak megfajtást. **Bogáthy Vilma, Sepsiszentgyörgy.** Három levelet kaptam tőled egy héten belül, ami igazán ritka dolog. A három levél fontosabb részeire pontokban válaszolok: 1. Őcsike nem hallgatott el, csak neki is sok ám a tanulnivalója, s amiatt termelt ritkábban a nadselli gondolatokat, no meg azért, hogy jusson hely a mások nagyszerű gondolatainak is. 2. Azt igen helyesen teszed, hogy követed Deák Piroska példáját, s te is szerzel előfizetőt. Vajha követné minden olvasóm, mert mennél több olvasója lesz a Cimborának, annál szebb és tartalmasabb lesz. 3. Olvasd a Testamentum és hat levél c. könyvemet, melyet Deák Tusika adott át neked. Kérde, ki volt az a Szemerjai Margit és az a Bándi Miklós? Mind a

kellő félig képzelt és végig való alak, s az igazán nem fontos, hogy kire gondoltam, bár, ha egy kicsit gondolkodnál, talán rájössz, 4. Most küldött adomád részint ismerős, részint nem egészen a Cimbora-ba való. 5. Ismétellen írtam a kiadóbácsinak, hogy a neved Bogáthy és nem Rogáthy. 6. Páska Juditnak, akivel levelezni szeretnél, pontos címe: Hida (Hidalmás) Kolozsmegye. S közlöm a te címed is az ő részére: Str. Stefan cel Mare 5. 7. A helyesírás céljából írt történelmet szívesen elolvasom. 8. Azt írod, hogy a következő leveled öt sing hosszú lesz. Lehet huszonöt sing hosszú is, nem ijedek meg tőle.

Weisz Ibolya, Nagyvárad. Ha egy hónapban csak egyetlen egy rejtvényt fejtessz meg, akkor is részt veszel a sorsolásban. Amint láthatod, mindig könyveket sorsolunk ki. Egyik rejtvényed sorra kerül. Mondanom se kell, hogy örömmel látlak unokáim seregében, s igen helyesen telted, hogy mindjárt nagyapónak szólítottál. Az írásodon csakugyan látszik, hogy fájl a kezed, de remélem, már meggyógyult. Tanácsolom, hogy nagyobb betűkkel írd, nehogy elaprózódjék az írásod. Anyukádnak tolmácsold viszontüdvözlétemet. — **Szondy Gyurika Debreczen.** Örvendek, hogy megkezdted a levelezést Vekov Ivánnal, s annak is, hogy nevednapjára kaptál egy sipot meg egy könyvet. Képelem, hogy a sip „szépen szóló szép sip” és sok örömet szerzel a sipolással édesanyádnak meg édesapádnak. A rejtvénymegfejtés idejében beérkezett. — **Páska Judit, Hidalmás.** Azt írod, hogy állandóan 37,5 lázad van. Nem nagy láz ugyan gyermeknél, de azért jó lesz vigyáznod. A kiadóbácsi pótolja a 15. számot. — **Borgida Lili, Nagyvárad.** Nálatok voltak unokatestvéreid: Benedek Bözsi és Klára, együtt fejteltétek meg a rejtvényeket. Remélem, Bözsi és Klára külön is fognak írni. — **Ruff György, Tasnád.** Abban, hogy az 5. számban nyert könyvet még nem kaptad meg, csakis a posta lehet hibás, mert a kiadóbácsi pontosan postára adja minden nyertesnek a könyvet. Hogy a Cimbora-t minden héten szebbnek és tartalmasabbnak találod, ennek igen örvendek, de ez nemcsak nagyapót dicséri, hanem a kiadóbácsit is, mert bizony, nagy áldozatot hoz azért, hogy minél szebb és tartalmasabb lehessen a Cimbora. — **Kovács Tibor, Élesd.** Nagy sajnálattal értesültem leveledből, hogy apukának és anyukának lüdtögyuladása van. Remélem, mire ezt az üzenetet olvasod, mind a ketten meggyógyultak, s kívánom is szívből, hogy tartsa meg a jó Isten kedves szüleidet neked. A kiadóbácsival közöltem azt a kérésedet, hogy küldje egészen év végéig a Cimbora-t neked s apuka akkor kifizeli a hátralévő három évnegyedet is. A rejtvényed régi ismerős, újat eszelj ki. A mesét, ha beküldöd, szívesen elolvasom. Az írásodra az a megjegyzésem, hogy tulságosan apró betűkkel írsz. Szokd meg a nagyobb betűkkel való írást, mert az apró betűvel való írás rontja a te szemedet is, s azét is, aki az írásodat olvassa. — **Sonn Imre, Petrozsény.** Leveledet méltányos elintézés végett továbbítottam a kiadóbácsinak. — **Máté Borcsa, Marosvásárhely.** Még csak második elemi osztályos vagy és már tudsz rejtvényt megfejteni. Hát csak tölj a fejecskédel ezután is, s minél tovább, annál több rejtvényt fejtessz meg. **Uglesici Olga, Rovina.** A 130 leut továbbítottam a kiadóhivatalnak a Cimbora-ban hirdett hat darab könyvért. — **Guffreund Emil, Temesvár.** Ugyanezt üzenem neked is.

CIMBORA

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételeire egy rejtván; megfejtése is jogosít!

A rejtvány megfejtését, a megfejtők és nyertesek névlistáját egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Betűrejtvény.

Beküldte: LÁZÁR HANNA.

B. d. P. s. Egy nagy város.

B. r. a. Leánynév.

É. e. e. Nélküle nem lehet megélni.

A. d. i. Kedves fiu.

E. e. n. gy. p. Jó öreg ember.

K. r. á. o. Egy hegyláncolat.

Az április havi rejtvények megfejtése.

14. szám. Sakkrejtvény: Aki a fogakat adta, ennivalót is ad. Szélmalomrejtvény: Kis kacska fürdik fekete tóban. Pótlórejtvény: Karlsbad.

15. szám. Sakkrejtvény: Ki Istenben bízik, sohsem csalatkozik. Szélmalomrejtvény: Szeresd felebarátodat. Pótlórejtvény: Neményi Lili. Névrejtvény: Ember küzdj és bizva bizzál.

16. szám. Szélmalomrejtvény: Körösi Csoma Sándor. Pótlórejtvény: Kölcsey Ferenc. Névrejtvény: Toldi Miklós.

17. szám. Pótlórejtvény: Mikszáth Kálmán.

Megfejtették:

Vass Jancsi, Illés Imre, Henrik Iván, Szabó testvérek, Kiss Pál, Rácz István, Hegedűs Ottó, Speinbeinwein Margit, Bessenyei Margitka, Fodor Gábor, Weinstock Ella és Laci, Novák Béla és Laci, Karakás Pityu, Antal Ilonka, Benedek József, Horváth Ákos, Fekete Nóra, Szóke Juci, Varga Évi, Kiss Márta, Borgida Lili, Koskó Lenke, Beksy Andor és Ilonka, Nagy Ferkó, Makay Margit, Kóka Teréz, Gyürky Éva, Némedy Lancyka, Csűrös Pista, Blóz István, Halász Mancsi, Ungor Tibor, Dorubuy Laci, Dénes Erzsike, Csergőffy Tibor, Szilágyi József, Stern Sándor, Melinda Vera, Martonossy György, Ruff György, Girauschek Irma, Hermann Lili és Ulbor, Kalz Olga, Markovits György, Fogel Mancsi, Szász Laci, Bortnyik Emma, Bányai János, Dobránszky Gyula, Kepes Kara, Kovács Jolánka, Csergőffy Tibor, Fényes Tibor, Tóth Margit, Szalay Zsuzsa, Szalay Judit, Szóke Juci, Szaniszló Tibor, Fazekas Mancsi, Serester Anna, Paikó

Sárka és Gréli, Lőte András és László, Goldner Rózsi, Ruff György, Vieder Regina, Leopold László, Halász Mancsi, Csiki Pongrácz, Tibor István, Kovács Mancika, Lovass Terike, Nagy Magduska, Kertész Tibor, Mócsy Öcsike és Ianki, Skrobol Eszter, Bocsánczy Margit, Vinkler Bözsike, Miklós Ilonka, Hirsch Sárka, Pardavy Tibor, Szóke Jóska, Csath Ödön, Weinberger Duci, Perint Mária, Fischer Laci, és Mani, Rojkó Ferencz, Kóka Teréz, Horváth Ilonka és Olga, Jánosi Tibor, Táttay Rálmá, Roth Sanyi, Csonka Irén, Tóth Margit, Markovits Edith és Dusi, Kiss Pál, Borgida Lili, Majos Erzsébet, Stern Sándor, Lovass Terike, gr. Degenfeld István, Hirsch Sárka, Nagy Magduska, Tóth Józsi, Szóke Juci, László Ilona, Csergőffy Tisor, Bogáthy Vilma, Gál József és Béla, Wolf Herman, Halász Mancsi, Marosán László, Peril Lécsi és Eszter, Bogáthy Vilma, Markovits Edith és Dusi, Weisz Ibolya, Kálló Vilma, Báts Berci, Vrabel Jenő, Glück Imre, Tiegermann Tibor, Máthé Borcsa, Kovács Tibor, Ruff György, Borgida Lili, Benedek Bözsi és Klára, Beksi Andor és Ilonka, Páska Judit, Szondy Gyurika, Kiss Pál, Kohn Zsuzsika, Karakás Pityu, Stein Ica, Hubay Miklós, Lovass Teréz, Antal Ilonka, Goldner Rózsi, Szóke Juliánna, Illés Imre, Boruzs Ilke és Magduska, Lázár Ilonka, Hirsch Erzsike.

A megfejtők közül 16 könyvet sorsoltunk ki. Tökmagöfélége Elek nagyapó kalapjából a következők nevével húzta ki: Tóth Margit, Kolozsvár; Bortnyik Emma, Szászrégen; Keresztes Tibor, Szamosújvár; Mócsy Öcsike és Ianki, Nagyenyed; Mikola Ilonka, Kolozsvár; Nagy Magduska, Maroshegy; Melinda Vera, Nagykároly; Horváth Ilonka és Olga, Nagyvárad; Beksy Andor és Ilonka, Szilágycseh; Tiegermann Tibor, Radna; Goldner Rózsi, Étesd; Csűrös Pista, Gyulafehérvár; Csergőffy Tibor, Nyárádszereda; Illés Endre, Torja; Étesdi iskolások (Étesd) Hubay Miklós, Nagyvárad.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Baján-Micl (Kisbaczon) u. p. Baján-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimborá” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szalmár) Str. Cuza Voda 4. A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimborá” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.
Csehszlovákiában évi 80 csehkrona, negyedévenként 20 csehkrona.
Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.
Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.
Jugoszláviában évi 200, negyedévenként dinár.

Lapfajlagos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó Rt.
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.